

## ALUDJ, BOLOND! . . .

Irta: BÁRD OSZKÁR

*Aludj, bolond! Pihentesd fáradt tested,  
az új rimekből csak új kín szület;  
hát nem érzed, hogy milyen nevetséges  
az ilyen meddően égő érzület?  
Nem érzed, milyen siralmas számárság  
itt lenni ilyen lázas, önfeledt?  
nem érzed, milyen ostobaság Galgón  
virrasztani bolond rimek felett?!*

*A fiókok mind tele kézirattal,  
örült iramban fogy a papírod  
s a felgyült halmot — úgy unod?, vagy úgy fáj? —  
nem olvasni, még látni sem bírod,  
s tán meghalsz úgy, hogy nem is emlékszel már  
mindarra, ami kiszivta erőd  
és szégyenkezve, üres szívvél s kézzel  
állasz majd ott a Végtelen előtt.*

*Tudom, szép volt a vágyak karneválja  
s az álmodás is gyönyörű, noha  
épp ők, az álmok, állottak utadba  
s lélekzetet sem vehettél soha;  
tudom, balzsam és menekülés is volt  
a zene és a dráma és a vers,  
de nézz körül: te tönkre mentél értük  
s az élet mégis sötét, durva, nyers!*

*Legyen elég az elvonatkozásból  
és láss ki már a lezárt ablakon  
az emberekre, akik körülötted  
lézengenek ósállatin, vakon,  
érezd meg végre, sok-sok ezer könyved  
be szomorún, be idegen-sután  
bámul a lomhán elvonuló, trágás  
bivalytömeg s dísznócsorda után.*

*A „kultura“, amit „magaddal hoztál“  
— mint orvost is, csábított volt a tett —,  
nem érzed, mily kilátástalan, balga,  
be talajtalan s be erőltetett?  
Nem érzed, milyen harsány antitézis  
a sorsod és a világod között,  
Galgón gyötrődni órákig, egy vershez  
mely forma méltóbb: szabad, vagy kötött?*

Lásd meg magad, amint az éjszakáid  
mind kurtábbak s a halom egyre nő  
s bár tested, lelked rámegegy, olyan mindegy,  
gyatra lesz versed, avagy kitünő;  
kint majdnem mindegy, dilettáns nyöszörgést  
teremtettél, vagy tökélyt, remeket,  
s bent? Hajnalban folytasd a himlboltást  
Dealu-Marén, Isten háta megett.

Lásd meg magad, amint egy készülődő  
vers hangulata kínoz, fojtogat  
s rossz szekéren, tizenhárom községben  
ellenőrzöd a korcsmát s boltokat,  
vagy házról házra jársz járványt kutatva  
s szülés-műtét után, ahol a póz  
elkullog, még reszkető ujjad újabb  
Roger Martin du Gard-könyvben lapoz.

Lásd meg magad, két úrnak rabszolgáját,  
kit két ura magához odaint  
s fel kell ugornod, abbahagyva versed,  
mert szenvedő beteg vár odakint;  
egyik kezed szakirodalmat böngész,  
másikban verssel telt folyóirat  
s a fátum szánón s kaján gonoszsággal  
hol kiröhög, hol pedig megsírat.

Lásd meg magad s ébredj a kábulatból,  
mely önmagadból kifoszt s kítaszit  
és álmaid romjai alól merjed  
kiásni arcod, azt az igazit,  
mit torz kria-kraa-szal összevissza karcolt  
s nevetségessé próbált tenni, sőt  
tett is a hamvas, naiv elképzelések  
csodáit tépő sok parányi csöd.

Aludj, bolond! Pihentesd fáradt tested!  
Legendát véltél teremtni, holott  
a szövevényes kínok között már-már  
a nevetségés partját sírorod!  
Aludj, bolond! Hisz siralmas számárság  
itt lenni ilyen lázas, önfeledt  
és virrasztani sajjón és hivalgón  
— ezerkilencszázharmincnyolcban, Galgón —  
hortyogó világ s halk rímek felett.